

Szent Péter és az ivós ember

Meghalt az ivós ember. Mikor megérkezett a mennyek kapujába, fagassa itet a Szent Péter:

– No, fiam, három hel van amibű’ váloszthatsz! Ez itt a mēnyország!

Lássa ám, hogy az angyalok suttogva, csendbe sétágotnak.

– No, itt nem tőttením a’ időm, a’ má’ biztos! – mondja a’ ivós.

– Akkor mēgyünk tovább! Ez itt a tisztítótűz!

Leníz és csupa szenvedő lelket lát.

– Szenedtem én má’ ölöget! Ide nem mēgyék! – mondja.

– No, má csak egy van! – így a Szent Péter.

– Hát akkor kukkantsunk be oda is! – így a’ ivós.

Elírnek a pokolba, bekukkant a’ ivós. Mit ád Isten, húzzák a cigányok a talpalávalót, táncúnak, múlatnak.

– Ez a’ én helem! – rikkant a’ ivós és má’ ugrik is be.

– Igazad van! – így Pétēr.

Ahogy belípētt, összecaptak fölötte a lángok.

– Becsaptá’ Pétēr! – ordít a’ ivós.

– Gondúd e’, te hányszor csaptad be a felesíged, meg a gyerēkeidet! Ezt most kapod vissza! – így dōrmögött Szent Pétēr és visszasétált a mennyország kapujába.